

Čerzi staw.

Brawy budže po swojej wěrje žiwj.

Rom. 1, 17.

Luther stupi we Erfurcže do teho klóschtra, kotrehož mnišcha po Augustinu so mjenowachu. Najpriódzy mějesche tam jene lěto na pruhu bycz jako šapocžer (novica). Ale na měsčje bu šwoblefany klóschtrsku draštu, mjenujzy bělu wołmjanu košclu, cžornu šuňjanu futu s kapuzu a cžorny kožany paš. Tajki bu pschepodaty staremu mnichej jako wodžerjej, kotremuž dyrbjachu mlodži we wschěch wězach pošluschni bycz, so by so jich šamostatna wola šlamala. Tón kóždemu jeho džělo kasasche, a našch Luther, kiž bě tola hižom cžepne městno na universicže poměl, dyrbjesche tam nětko jstwy mjescž a wschitke futy rjedžicž; druhdy paš dyrbjesche měch na ramjo wsacž, pschi cžimž bychu drušy jemu pschiwołali: (sic tibi sic mihi t. j.) tebi kaž mi! a ša klóschtr, kiž so jenož wot šmilnych darow žiwjesche, po proščenju křodžicž. Wón paš to rad cžinjesche, dokelž šebi myšlesche, so šebi s tym šbóžne žiwjenje w njebjesach šašluži. Čžežsche bě jemu to waschnje, po kotrymž dyrbjesche šwoju duchownu šlužbu po wustawkach šwojeho klóschtra šrjadowacž. Wob džěń mějachu 7 abo 8 „modlerškich hodžinow“ (hora). Pschi kóždej tych